

“ Hocam! babam Cuma Günü Öldü”

Özel Bornova Kolejinde çalışırken İzmir Belediyesi Mezarlıklar Müdürlüğünden emekli bir arkadaşım anlatmıştı. Aynı mahallede doğup büyüdüğü, aynı okullarda beraber okudukları bir arkadaşı varmış. Arkadaşı kendine göre daha iyi bir üniversite tahsilini tamamlamış. Yurt dışındaki üniversitelerde de eğitim görmüş. Sonucunda iyi bir tahsil, iyi bir refah düzeyini yakalamış. Bu arada da çocukluktan gelen arkadaşlıkları da devam etmiş. Arkadaşı, kendine göre dünyada gelebileceği en yüksek mertebeye ulaşmış. En yüksek refah seviyesine yakalamasına rağmen arkadaşının tek kusuru iman zafiyetiymiş. Ne cami cemaat ile ne de diğer dinler ve dinlerin mabetleriyle bir ilgisi varmış. Arkadaş çevresinden hiçbiri bu arkadaşlarını bir gün olsun camide cemaatle birlikte görmemişler. Kendisiyle dost çevresinin cenazesinde karşılaşmalar bile kendisi camiye değil, caminin avlusuna adımını bile atmaz, caminin dışında cenaze namazının kılınışını beklermiş. Dostlar, bu olur mu? Demeyin, olur. İlin anlı şanlı cenaze törenlerinde Hatuniye Cami'sinde bu tür örnekler rastlayabilirsiniz.

Lise talebesiyken İzmir Şadırvan Cami'sinde, Ramazan ayında vaaz veren Karadenizli bir hoca vardı. Bu hocanın şimdiki tabiriyle takipçileri ve dinleyicileri oldukça kalabalıktı. Zaman zaman cami içinde yer bulamazdık. Namazı dışarıda kılardık. Hoca Karadeniz şivesiyle konuşuyordu. Anlattıklarına zaman zaman cemaat gülerdi. Vaazları hem neşeli hem de eğitici ve nükteli geçerdi. Bir gün vaazında “ Cemat-i Muslimin siz o camiye gelemeyenleri kınamayun. Onlar gelse de bu camiye giremezler. Onların başunda (iki kolunu açarak) ha bu kadar boynuzları vardır. Bu caminin kapusundan sığmaz. Girse de rükûa eğilemezler, secdeye gidemezler çünkü onların boyunlarında bukağılar vardır.” derdi.

Cemaat da onun jest ve mimiklerine şivesine ben de dahil kıkır kıkır gülerdik. Sonradan Kur'an-ı Kerim'den Yasin Suresinin manasını okurken 8. Ayetinde: “Şüphesiz! Biz, onların boyunlarına, çenelerine kadar demir kelepçeler geçirdik. Şimdi onların burunları yukarıda somurtmaktadır. (9.Ayet) Biz, onların hem önlerine hem arkalarına birer set çektik. Ve onları sardık, artık onlar görmezler. (10.Ayet)Sen onları ha uyardım, ha uyardım. Onlara göre aynıdır. Onlar iman etmezler .” Hocanın anlattıklarını aynen Yasin Suresinde okuyunca hocanın anlattıklarının bir şaka ve espri olmadığını anladım. Hoca, gözümde bir kat daha büyüdü ve ondan sonra vaazlarını mümkün olduğu kadar hiç kaçırmadım. Dönelim mezarlık müdürü arkadaşşıma...

Bu cami ile cemaatle ilgisi olmayan yüksek düzeydeki kişi, malum herkesin başına gelebilecek bir trafik kazasına maruz kalır. Kaza sonucu eski sağlığını kaybeder ve felç olur. Evden çıkamaz hâle gelir. Eski aktivitelerini

icra edemez hâle gelir ve eski şöhretini kaybeder. Ömrünün son günleridir. Mezarlıklar Müdürü arkadaşını telefonla arayarak kendisiyle bizzat görüşme isteğini telefonda bildirir. Mezarlıklar müdürü, bir hafta sonu eski arkadaşlarından da bir kaçını alarak arkadaşını ziyarete giderler. Eski hatıraları anlatıp hoş beş sohbetten sonra:“Allah’a ısmarladık.” deyip ayrılırlarken arkadaşları bir ricada bulunur. “ Ne olur! Bornova Mezarlığından yola bakan bir taraftan bir mezar yeri ayırabilir misin? Ücreti konusunda hiç düşünme. Kaç para olursa olsun.” der. Bizim arkadaş “Neden yol kenarı?” dediğinde ... “Allah, bana dünyada dünyalık nimetlerinden ne varsa ikram etti. Ama ben ona kulluk görevimi ifa edemedim. Şimdi de görüyorsun, hâlimi. Onun huzuruna varacak yüzüm yok. Hiç olmazsa yol kenarından geçenler mezar taşımı görür de ruhuma bir Fatiha okurlar, diye yola bakan bir yer istiyorum.” der.

Yine İzmir’de cami cemaatinin yakından tanıdığı İzmir’in meşhur vaizlerinden bir hoca, felç oldu. Rahatsızlığı fakat natıkasını etkilemedi. Bir gün vaazında dedi ki: “ **Muhterem Kardeşlerim, her şeyi zamanında yapın. Maddi görevlerinizi ertelediğinizi biliyorum. N olur! Manevi görevlerinizi de ihmal etmeyin. Benim evim ile cami arasında bir sokak vardı. Camide, gümbür gümbür ezanlar okunurken ben namazlarımı evde kılardım. Şimdi keşke sağlığım yerinde olsa da beş vakti camide kılabilsen, diyorum.**” sözü hala kulaklarımda aşınadır.

Adamın biri cuma günü ölmüş ve gömmüşler.
Babasını çok seven oğlu, hocaya gitmiş ve:

"Babam cuma günü öldü. Sizce öbür tarafta nasıl karşılanır?" diye sormuş.
Hoca da: "Allah bilir." demiş. Oğul, çok ısrar edince hoca sormuş:

Hoca—Baban namaz kılar mıydı?

Oğul— Hayır! Ama cuma günü öldü.

Hoca — Kumarı, içkisi var mıydı?

Oğul— Vardı ama cuma günü öldü.

Hoca— Yalan söyler miydi?

Oğul— Evet ama cuma günü öldü.

Hoca— Hovardalığı var mıydı?"

Oğul— Evet ama cuma günü öldü.

.....

Hoca, sonunda sinirlenmiş ve:

“Muhtemelen cuma günü ellemezler ama cumartesi anasını ağlatırlar." Demiş.

Nasıl dünyalık işlerimizi aksatmadan yerine getirmede titizlik ve hassasiyet gösteriyorsak, manevi sorumluluklarımızda da aynı hassasiyeti göstermemiz gerekir. İşte rahmet ayı sağ olan bizlerin kapımızı çaldı. Bir başka Ramazana çıkacağımızın hiç garantisi yok. İbadeti de iyiliği de şükrü de zamanında yapmak gerekir. Sahip olduğumuz tüm dünya nimetleri zamanla ters orantılıdır. Zaman ilerledikçe sahip olduğumuz imkânlar teker teker bizi terk eder. Gençlik gider, sağlık gider paramız kalsa da ahir ömrümüzde o paralar bize günah bile işletemez. Biriktirdiğimiz banknotlar, sokakta gördüğümüz kağıt parçalarından farksız hale gelirler.

Dünyalık kazandığımız makamlar, rütbeler, banknotları Allah bize kendisinden uzaklaşmamız için değil, ona daha çok yaklaşmamızı gerektirir. Unutmayalım ki bunlara sahip olanlarla, olmayanların hesabı da yarın bir olmayacaktır. Bu münasebetle evveli rahmet, ortası mağfiret, ahiri cehennemden kurtuluş olan Mübarek Ramazan ayının kurtuluşumuza vesile olması duasıyla Ramazan ayınız mübarek olsun.www.kadirkeskin.net

Not: Öğrenciliğinden beri efendiliğinden hiçbir şey kaybetmeyen, nazik, kibar, saygılı öğrencim Haşim Yener’i bugün Şehzadeler Belediyesi Başkan Yardımcısı olarak görmek beni mutlu etti. Kendilerine yeni çıkan kitaplarımı hediye ederek, başarı dileklerimi sundum.